

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego **M.F.**
o wyłączenie SSN A.B. od rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego SN P.K. od
rozpoznania skargi na wyrok sądu odwoławczego wydanego przez Sąd Apelacyjny
w Krakowie w dniu 28 kwietnia 2025r. (sygn. akt II AKa 51/24)
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2026r.
na podstawie art. 41§1 k.p.k. i art. 42§1 k.p.k.

postanowił:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego A.B. od udziału w
rozpoznaniu wniosku o wyłączenie sędziego SN P.K. od udziału
w sprawie skargi na wyrok sądu odwoławczego wydanego przez
Sąd Apelacyjny w Krakowie w dniu 28 kwietnia 2025r. (sygn. akt II
AKa 51/24), a zawisłej w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt III KS
52/25.**

UZASADNIENIE

W dniu 2 stycznia 2026r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek
pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M.F. o wyłączenie sędziego A.B. od
udziału w rozpoznaniu wniosku o wyłączenie sędziego SN P.K. od udziału w
sprawie skargi na wyrok sądu odwoławczego wydanego przez Sąd Apelacyjny w
Krakowie w dniu 28 kwietnia 2025r., sygn. akt II AKa 51/24.

Uzasadniając wniosek pełnomocnik odwołała się przede wszystkim do okoliczności związanych z wadliwym powołaniem na urząd sędziego wskazanego Sędziego w następstwie rekomendacji udzielonej przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie, który został ukształtowany ustawą z dnia 8 grudnia 2017r. (Dz. U. z 2018r., poz. 3), w sytuacji, gdy analogiczny zarzut jest stawiany sędziemu rozpoznającemu sprawę w instancji odwoławczej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Złożony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wniosek o wyłączenie sędziego SN A.B. od udziału w rozpoznaniu wniosku o wyłączenie od udziału w sprawie zawisłej w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt III KS 52/25 sędziego SN P.K. jest zasadny.

We wniosku o wyłączenie sędziego P.K. wskazano na „*okoliczności mogące wywoływać uzasadnione wątpliwości co do bezstronności*” tego Sędziego, jako osoby powołanej na stanowisko sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r., poz. 3).

W sytuacji, gdy Sędzia A.B. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek tak samo ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, jest oczywiste, że biorąc udział w rozpoznaniu przedmiotowego wniosku i oceniając jego zasadność, pośrednio wypowiadałby się na temat własnego statusu jako sędziego Sądu Najwyższego. Z tej przyczyny, jeszcze przed wydaniem orzeczenia, strony postępowania mogłyby pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że ich wniosek nie zostanie rozpoznany bezstronnie.

Nawiązać należy tu do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, której teza 6, na gruncie analogicznej sytuacji, daje wyraz zasadzie *nemo iudex in causa sua*.

Co zaś istotniejsze, należy również mieć w polu widzenia i to, że zgodnie z pkt 1 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 „*nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu*

Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3)”.

Uchwała ta w swej treści stanowi zasadę wiążącą wszystkie składy Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021r., sygn. akt I KZ 29/21, OSNK 2021, z. 10, poz. 41).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]